

Allex Trușcă
CEALALTĂ REGINĂ

© 2018, Alexandru Trușcă
© 2018, Editura PAVCON

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
TRUȘCĂ, ALEX

Cealaltă regină / Allex Trușcă. - București: Pavcon,
2018

ISBN 978-606-8879-94-9

821.135.1

Comenzi:

Editura PAVCON, tel.: 031-100.80.70
0723.26.90.40
office@pavcon.ro
www.pavcon.ro
www.colectiasf.ro

Această lucrare nu poate fi reprodusă, parțial sau
integral, fără acordul scris al deținătorului de copyright.

Coperta: **George Ionescu**
Imaginea copertei: **Raluca Băceanu**
Foto copertă de: **Andreea Retinschi**
Editor: **Constantin Pavel**

ISBN 978-606-8879-94-9

ALLEX TRUȘCĂ

CEALALTĂ REGINĂ

Editura PAVCON
București, România, 2018

Acum totul era pregătit pentru o nouă partidă, iar Creatorul nu putea să refuze chemarea. Nimeni nu poate fugi la nesfârșit de umbrele care îl bântuie, nici măcar El. Deși învinsese în lupta cu Stăpânul Întunericului, războiul cu ea era mult mai greu de câștigat. Fantomele nu mor niciodată, te iau prin surprindere exact când te aștepți mai puțin. Suflă spre suprafața de joc și toate piesele, fărâme de nisip, se ridicară în aer și plecară purtate spre nicăieri. Cu o singură excepție. Regina neagră. O mână fină, cu un șarpe mic încolăcit pe ea, ieși de sub adăpostul umbrei și luă figurina câștigătoare. De sub vălul întunecat, un chip frumos de femeie, cu ochi roșii de lavă și cu păr de purpură, schiță un zâmbet satisfăcut.

În lumea pe care o crease El, ca și în lumea de unde veniseră amândoi, totul era în schimbare. Căci regulile se schimbă de fiecare dată când un secret iese la iveală.

I

Doamna în Negru păși grațios, cu pași mici, unduindu-și lasciv șoldurile, zgâriind pereții cu unghiile ei negre și lungi. Ar fi putut să plutească, dar considera amuzant să nu-și folosească puterile. Erau toți prea mici pentru Ea. Îi plăcea să se joace. Seducție și moarte. Mergeau atât de perfect mână în mână. Unii mureau fizic, altora le murea sufletul. Și unii și alții îi cedau, ca niște insecte prinse în plasa păianjenului. Se distra așa de bine în lumea creată de El, încât aproape că îi părea rău să fie distrusă de nenorocirii de demoni. Dorea să îi facă Lui rău. Să îl facă să sufere. Creatorul o rânise. Și pentru asta, El merita să piardă tot ce avea mai scump. Deși Oamenii erau copiii Lui cei mai dragi, avea să îi distrugă toate creaturile Sale în același moment.

Dar, mai întâi, avea s-o distrugă pe vrăjitoarea nesuferită care o lipsise de atenția Sa. Pe Ea, care îi fusese alături încă dinainte de a crea timpul și primii îngeri și toată lumea! Crezuse că Maya murise, precum cele asemănătoare ei, care dispăruseră în urma neînțelegerilor dintre oameni, îngeri și vrăjitoare. Fusese uimită că nimeni nu-și dăduse seama că toate acele certuri și lupte fuseseră opera ei. Așa de naiv să fie El? Sau atât de orbit să fie de dragostea pentru creaturile Lui? Oricum, toate își vor găsi sfârșitul. Curând. Ea nu se grăbea. Timpul nu avea putere asupra Ei. Doar că... nu prea mai avea răbdare. Se plictisise atră-

gând călăreții cu inelul în mlaștina întunecată, seducând câte un călugăr să-și lase lumea și luându-i sufletul. Se plictisise ducând țărani și nobili în pierzanie și născocindu-le morți care mai de care mai fantastice. Era momentul pentru ceva mai interesant.

Trecu pe lângă oglinzile mari, cu rame sofisticate, care nu îndrăzneau să-i capteze reflexia, și ajunse la tronul de metal și oase pe care stătea Stăpânul Întunericului. Căzut pe gânduri, acesta tresări la vederea femeii.

— Doamnă, fii binevenită. Nu te așteptam. Parcă eticheta cerea să îți anunți vizita...

— Dragul meu, ești așa convențional. Cred că urându-i atât de mult pe netrebnicii ăia mici, ajungi de fapt să-i invidiezi și să îi copiezi. Cred că ai putea învăța să-mi faci măcar o declarație de dragoste. Sau... nu mă găsești frumoasă? Uite, rochia asta am făcut-o pentru tine...

Femeia citi dorința și frustrarea din ochii celui ce stătea pe tron. Era sătulă de ignoranța și superficialitatea lui, dar încă avea nevoie de el viu pentru planul pe care îl născocise. Ridică ușor din sprâncene, gândindu-se că adversarul Creatorului nici măcar nu avea idee cine se afla în fața lui. Știa că amăgirea era una din armele ei, însă cu greu se stăpânea să nu se dezlănțuie de fiecare dată când îl avea înaintea.

— Scuză-mă, Doamnă, nu știu unde mi-a fost capul. De fapt, încă nu pot să înțeleg cum a câștigat Tatăl. De unde și de ce au apărut acum vrăjitoarele?

— Să înțeleg că și pentru tine a fost o surpriză? Mă dezamăgești, dragul meu. Servitorul tău, Necromantul, m-a dezamăgit și mai rău. Dar și-a primit pedeapsa. Sau, mă

rog, o parte din ea. Uite, eu ți-am pregătit o surpriză, să te simți mai bine.

— Doamnă, încerci să mă seduci? ridică din sprâncene Stăpânul Întunericului. Știa că femeia în rochie de fum negru, atât de dens încât părea o țesătură din cea mai delicată dantelă, urzea mereu câte un plan sau o uneltire, întocmai ca un păianjen într-o lume a fluturilor. Pusese mereu asta pe seama faptului că Doamna în Negru încerca să-l impresioneze, poate chiar să-i intre în grații.

— Nu asta fac eu mereu? răspunse ea, aruncându-i un zâmbet malefic. Pocni artistic din degete și câteva creaturi demonice aduseră înlănțuiți doi prizonieri cu hainele rupte, trupurile arse și contorsionate, cu ochii tulburi și aproape scoși din orbite. Unul, cu o sută de ani în urmă, se numise Erin, iar celălalt fusese Necromantul. Acum erau doar două trupuri care se mișcau aproape ca niște spectre, slăbiți, bolnavi, torturați, cu răni deschise, sângerând, mustind a mizerie și suferință, peste altele uscate.

— Doi oameni? Asta e surpriza ta? Ce încerci să faci, Doamnă?

— Păi... unul e fostul tău prieten, Necromantul. Ești atât de superficial, nu-ți amintești cum arăta înainte să faci pactul cu tine?

— Hm, știi că nu dau atenție unor lucruri atât de mărunte, rânji Stăpânul Întunericului în timp ce mișcă un deget, iar captivii se ridicară în aer, cu brațele întinse pe o cruce invizibilă.

— Da, știu. De-asta suntem acum aici. În fine, celălalt... e cel care l-a învins. Omul datorită căruia ai pierdut războiul cu Tatăl. Și am descoperit ceva interesant. Știi că a

primit protecția divină în lupta cu Necromantul? Cât de des a acordat El asta?

Urletele de durere ale celor doi, mai degrabă vaiete stinse, îi făcură pe demoni să se foiască nerăbdători. Bestiile înfometate așteptau să-și primească cina. În ultimul timp le era din ce în ce mai greu să iasă la suprafață, din cauza Cavalerilor Sfârșitului. Și nu înțelegeau de ce acea femeie care i se opunea fățiș stăpânului lor îi ținea vii pe prizonieri.

Chipul celui de pe tron fu vopsit într-o clipă cu o expresie serioasă, iar în pupilele ca două găuri negre se formară mici fulgere de furie.

— Asta da surpriză! Cred că e primul om care primește așa ceva! Dar de ce?

— Ei, aici a fost și rolul lui Aelyus. Unul din înaripații renegați, în caz că nici de el nu-ți amintești. Închipuie-ți că o țărăncuță i-a luat mințile și i-a făcut un copil, și așa mai departe, sacul ăsta de oase de la picioarele tale e urmașul lui.

— Și de ce mi i-ai adus? O să-i omor mai târziu, răspunse, deja plictisit, rivalul Creatorului. Acum spune-mi adevăratul motiv al vizitei tale. Nu cred că te-ai deranjat doar pentru asta.

— Of, bărbații... Nu aveți pic de romantism. Ai de învățat de la netrebnicii ăia mici. Zvonurile spun că Maya a intervenit atunci când Aelyus era să fie prins. Am o idee mai bună. Hai să ne distrăm puțin cu îngerul. Oricum, am planuri mari. Propun să-i trimit pe ăștia doi, împreună, pachet pe capul lui. Să se bucure de ei cât mai poate,

înainte să piardă tot. Știi, așa cum o pisică se joacă cu șoarecele înainte de a-l ucide. Îi dă speranță, îl lasă să creadă că poate să-și salveze viața-i mizerabilă, până în momentul în care colții îl lasă fără aer, înecându-se în propriul sânge. Ce poate fi mai crud decât să îi lași să creadă că au șanse? La cum te uiți, se pare că habar n-ai ce zic, dar nu-i nimic. Mă ocup eu de tot. De urmașul lui, de Maya. Nu vrei să vezi un înger murind de durere? Ah, era să uit! Dragul meu, mai am o surpriză. Îți prezint noua mea jucărie.

Pocni la fel de artistic din degete și alți demoni se apropiară cu sulite aprinse, care înconjurau... un înger! Un locuitor al lumii cerești adus aici, în Întuneric. Doamna în Negru știa să facă surprize. O sută de ani de torturi își puseseră amprenta și asupra războinicului celest, aripile lui albe deveniseră gri, un gri murdar, care se apropia tot mai mult de negru. Părul lui, odinioară frumos, emana un miros de ars și pucioasă. Ochii îi deveniseră roșii, ca ai Doamnei, și fața lui părea schimonosită de ură și durere. Era îngerul luat prizonier în războiul dintre Erin și Necromant. Unul dintre cei treisprezece renegați, care fusese transformat în statuie și apoi înviat. Unul dintre cei care căpătaseră suflet trăind printre oameni. Dar și-l pierduse în mâinile Necromantului. Nimeni nu știuse ce se întâmplase, nu bănuise nimeni că ființele angelice erau țintele Doamnei în Negru și că ea plănuise capturarea lor. Era o favoare pe care i-o ceruse Necromantului, dar nici îndeplinirea acestei dorințe nu a putut să-l scape de la pedeapsa pentru eșec. Evident, Doamnei nu-i păsa prea mult de acea

bătălie, voia demult să se răz bune pe conducătorul armateilor Stăpânului Întunericului și înfrângerea era pretextul potrivit. Cât despre ființele celeste, reușise să prindă doar una, însă părea să-i fie suficient pentru ce-avea de făcut.

— Vă prezint noua mea jucărie, l-am botezat Îngerul Mortii. Sună dramatic, știi... Nouă, femeilor, ne place și un pic de dramatism, nu-i așa, dragul meu? A durat o sută de ani de-ai oamenilor, plini de durere, tortură și seducție, dar în final am reușit să îl înfrâng și să-l supun. A fost dificil până și pentru mine. Înaripații ăștia au voință, nu glumă. A fost greu să îl fac să simtă durerea. De fapt, a fost greu până am reușit să îi citesc gândurile și să aflu unul dintre secretele Creatorului. Se pare că Tatăl nu avea foarte mare încredere în copiii Lui și nu i-a făcut chiar după chipul și asemănarea Sa, așa cum se laudă. De fapt, în realitate, dacă le descoperi secretul și le elimini „partenerul”, vei afla cu uimire că Îngerii nu prea știu să suporte durerea.

— Doamna mea, mă uimești, dar încă nu te înțeleg. Care e secretul pe care l-ai descoperit? deveni și mai uimit Stăpânul Întunericului. În ochii lui scânteietori se citea încântare, mirare, dar și oarecare teamă.

— Nici eu nu mă așteptam. Am descoperit întâmplător, în timp ce mă distram prin mintea lui. Așa am dat de o legătură cu o altă ființă. Nu am știut nici eu cine e sau în ce plan al existenței se găsește. Dar, până la urmă, am aflat. Ai auzit de sub-îngeri?

— ...

— Mda, bănuiam. Nu știi nimic. Dar te iert, de data asta, pentru că e ceva nou și pentru mine. Ei bine, se pare că

El a creat îngerii puternici, invincibili, dar și-a lăsat o porțiță de scăpare. În caz că ei s-ar fi răsculat vreodată împotriva Lui. I-a lăsat să creadă că sunt imuni la durere, că nu pot fi răniți. Dar, în același timp, a creat și ținut secretă o rasă nouă: sub-îngerii. ăștia sunt cei care simt toate durerile când un înger e lovit într-o luptă. Închipuiește-ți ființe născute doar pentru a suferi, create de El. Ironic, nu-i așa? Se pare că până și El are ceva de ascuns, cu care, probabil, nu se mândrește. Tot ce a trebuit să facem noi a fost să rupem legătura. Am reușit, pentru o clipă, să localizez acel sub-înger partener și am reușit să îl manipulez să iasă din lumea lui. Să știi că nu sunt prea deștepti. Chiar destul de naivi, după părerea mea. Odată ce i-am ucis partenerul, îngerușul nostru a început să țipe ca o vită dusă la tăiere. Acum și-a schimbat stăpânul, după cum vezi. Încă puțin și va face tot ce îi spun.

— Doamnă, ești minunată! Se pare că dacă vreau să înving armata îngerilor, tu îmi oferi o șansă nesperată. Cum îi distrugem pe sub-îngeri întâi?

Femeia se prefăcu ocupată de aranjarea rochiei, netezindu-și-o peste șolduri și peste sâni. Știa că este privită și, în plus, promisiunea unei răzbunări asupra Tatălui avea să-l țină pe Stăpânul Întunericului în mrejele ei, ca să-și poată urma planul. Îi plăcea să întindă capcane, iar nemuritorii, cu cât erau mai puternici, cu atât erau mai neglijenți. Așa că se îndreptă încetșor către tron și se așeză în brațele ocupantului, ca o îndrăgostită. Își apropie buzele de obrazul lui, iar respirațiile celor doi se contopiră într-un norișor de gheață. Oricât de puternici ar fi

fost, niciunul nu putea simți binecuvântarea căldurii umane.

— Aici e o problemă. Creatorul s-a asigurat că nu va fi ușor de ajuns la ei. E nevoie de un ritual. E nevoie de un om, un înger și o vrăjitoare puternică. Planul e următorul: îi distrugem toată creația. Oamenii sunt cel mai ușor de atacat. Hoardele de demoni ar trebui să se descurce. Apoi, trebuie să ajungem la vrăjitoare. Trebuie să găsim lumea lor ascunsă. Trebuie să moară. O vreau pe Maya pentru mine, avem ceva de împărțit. Apoi o vom folosi pentru ritual. Avându-i pe Erin și pe Maya, îl vom avea și pe Aelyus. Facem ritualul și apoi îi atacăm pe sub-îngeri. După ce terminăm cu ei... mergem în Ceruri.

— Prea bine, Doamnă, făcă-se voia ta... însă armatele mele de demoni au fost și sunt decimate de cavalerii ăia nesuferiți. După înfrângerea în fața Tatălui, am pierdut multe trupe, iar cele rămase sunt hăituite de blestemații de Cavaleri ai Sfârșitului...

— Lasă-mă pe mine să mă ocup de asta, dragule! Văd că demonii tăi sunt cam prăfuiți și un pic cam slab pregătiți. Chiar slăbiți, aș putea spune. Oare nu se hrănesc suficient? Ce fel de stăpân ești, dacă nu le poți asigura supușilor tăi hrană destulă? Nu te temi că s-ar putea revolta?

— De ce să se revolte, Doamnă? Eu i-am creat să mă slujească, nu să trăiască în bunăstare...

— Vorbeam și eu așa, ca o femeie neștiutoare ce mă aflu. În fond, tu ești Stăpânul Întunericului, îți cunoști mai bine supușii. Mă voi ocupa să-ți găsesc o armată și, în același timp, o să am grijă și de Cavalerii Sfârșitului.

— Poți încerca, Doamnă. Te previn, însă, că nu îți va fi ușor să te lupți cu armatele de cavaleri...

Femeia își ascunse zâmbetul ironic și se plecă, aproape batjocoritor, în fața conducătorului de pe tron. Făcu un semn, să o urmeze, demonilor care îi aduseseră pe Erin și pe fostul Necromant, dezamăgiți acum să afle că cei doi bărbați n-aveau să sfârșească în blidele lor. Cei care îl țineau pe îngerul înlănțuit îi urmară și ieșiră cu toții din sala tronului. De îndată ce ușile imense, din oase și fier topit, se închiseră în spatele lor, femeia suflă asupra tuturor un abur negru și toți, oameni, demoni și înger, căzură într-un somn adânc.

2

În cămăruța lui mică din Fortăreață, Elan se trezise cu noaptea în cap. Se împlineau zece ani de când trecuse testele și fusese acceptat printre Cavalerii Sfârșitului. Zece ani de luptă, în care își văzuse moartea de atâtea ori, dar și cu momente frumoase, în care legase prietenii, în care crescuse luptători, dintre care unii chiar deveniseră Cavaleri. Se pregătea acum să primească recruții care aveau să se antreneze timp de un an alături de veterani, sub îndrumarea acestora, iar apoi să susțină Testul pentru a fi primiți în frăție. Știa că unii aveau să moară în timpul încercărilor, alții să sufere lucruri mai îngrozitoare decât moartea, dar o parte dintre ei aveau să reușească și să sporească numărul cavalerilor. Își aminti de testul pe care îl trecuse, pierduse doar un deget de la mâna stângă și se alesese cu o cicatrice deasupra ochiului drept. Era o plată destul de mică pentru misiunea pe care o primise. Ceea ce avusese de făcut, ceea ce avea de făcut orice recrut aspirant la titlul de Cavaler al Sfârșitului, consta în uciderea câte unui demon din fiecare cele douăsprezece guri ale infernului, răspândite în toată lumea. Totul, în mai puțin de un an. Înainte să se împlinească termenul, trebuia să te prezinți cu dovezile reușitei tale în fața Cavalerilor. În schimbul acelei plăți simbolice, deveneai unul de-al lor. Regulile erau destul de simple: puteai folosi orice armă sau magie, puteai cere

și oferi ajutorul oricui, singura condiție era să nu fie Cavaler. Altfel, ar fi fost prea ușor, un Cavaler experimentat era prea puternic pentru un demon ordinar. Testul punea la încercare puterea, curajul, îndrăzneala, înțelepciunea și capacitatea de a conduce în luptă alte persoane. Uneori, recruții își uneau forțele pentru a prinde mai mulți demoni, alteori cereau ajutorul localnicilor pentru a-i urmări, se foloseau de sfaturile sau chiar de forța acestora. Peste tot pe unde ajungeau, erau ușor de recunoscut după hainele lor negre cu mantie albă, pe care era cusut simbolul lor: doi călăreți pe spinarea unui singur cal. Simbolul sărăciei, dar și al camaraderiei. Lumea îi ajuta, în speranța că ei îi vor apăra și vor scăpa lumea de demoni, dar și de frică. Acești recruți stăpâneau în egală măsură știința armelor, puteau folosi magii aproape ca un vrăjitor, erau maeștri în prepararea otrăvurilor și diverselor poțiuni. Corpurile lor erau acoperite de simboluri necunoscute pentru omul de rând, impregnate definitiv pe pielea lor, despre care se spunea că îi apărau de călăreții-umbră, ceea ce îi făcea și mai feroși pentru țărani printre care umblau. E drept că oamenii se temeau de ei, dar de obicei femeile erau atrase ca un magnet de acești războinici care juraseră să îi apere pe cei neputincioși de creaturile Stăpânului Întunericului. Deși Codul îi obliga să nu se căsătorească, nu le interzicea să aibă relații cu femeile. Mulți cavaleri aveau urmași prin satele prin care trecuseră, unii copii nu-și cunoscuseră niciodată tatăl, cum nici unii dintre recruți sau cavaleri, la rândul lor, nu și-l cunoscuseră. Oricum, viața lor putea fi mult mai scurtă decât a unui om obișnuit, căci se aflau tot timpul în întâmpinarea morții.